

μου γράμμα. Σήμερα & κλείσω αυτό κι ες υπο-
γραφετώ καθώς μια φορά στα παλιά μου χρόνια στον
«Δσμοδατο» όπως σωστά έγινε και είμαι πια

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΠΑΛΙΑΠΗΔΑΣ

Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ

Προκηρύσσεται Ἀβερῶριος Δραματικός Διαγωνισμὸς
πρὸς συγγραφήν πρωτοτύπου δράματος, ἔχοντος Ἑλληνικὴν
ὕπθεσιν ἀρχαίαν ἢ νέαν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους :

1) Ἔργα εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ τὰ ἀναβιβα-
ζόμενα ἐπὶ σκηνῆς ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 1ης Μαρτίου μέχρι
31ης Αὐγούστου 1910. Οὐδὲν ἔργον ἐκ τῶν ἤδη ἐκδοθέν-
των ἢ παρασταθέντων εἶνε δεκτὸν εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

2) Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετέσχῳσι τοῦ διαγωνισμοῦ ὀ-
φείλουσι νὰ υποβάλωσι διὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ὁδείου
εἰς τὴν Ἀγωνόδικον Ἐπιτροπὴν δέκα τοὐλάχιστον ἡμέρας
πρὸ τῆς ἐν Ἀθήναις παραστάσεως τοῦ ἔργου τὸ χειρόγρα-
φόν, νὰ καταστήσωσι δὲ πρὸ τριῶν ἡμερῶν γνωστὴν τὴν
ἡμέραν τῆς παραστάσεως εἰς τὴν Ἀγωνόδικον Ἐπιτροπὴν.

3) Ἡ Ἀγωνόδικος Ἐπιτροπὴ ἰποτελεῖται ἐκ τριῶν
μελῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Μουσικοῦ
καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου
1910.

4) Ἡ ἔκδοσις τῆς Ἀγωνόδικου Ἐπιτροπῆς θέλει ἀνα-
γνωστῆ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου ἐντὸς
τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1910.

5) Εἰς τὸ βραβευθὸς ἔργον θέλει ἀπονεμηθῆ
2,000 δραχμῶν ἄθλον, κατ' ἐκλογὴν δὲ τοῦ συγγραφέως
θέλει ἐκδοθῆ τοῦτο ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τοῦ Συλλόγου
εἰς χίλια ἀντίτυπα ἐκχωρούμενα εἰς τὸν συγγραφέα, ἢ θέ-
λουσι δοθῆ εἰς αὐτὸν 500 δραχ. ἐπὶ πλέον.

6) Ἐὰν δὲν ὑποβληθῆ οὐδὲν ἔργον ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς
Ἐπιτροπῆς ἢ δὲν κριθῆ οὐδὲν τῶν ὑποβληθέντων ἕξιον τοῦ
βραβείου δύναται ἢ Ἐπιτροπὴ δι' ἡτιολογημένης αὐτῆς
ἀποφάσεως ν' ἀναβῆ τὸν Διαγωνισμὸν διὰ τὸ ἐπιόν ἔτος.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιου» τῆς
Ἀλεξάνδρειας, μετ' ἡν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.
Πουλιέται στὰ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιου»
(Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
φρ. 5. Γιά τοὺς συντρομητάδες τοῦ «Σερά-
πιου» καὶ τοῦ «Νουμᾶ» φρ. 3.

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Γιά τὴ «Λύρα» καὶ τὸν Πολέμῳ

1.

Τὴ «Λύρα» ἀρπᾶ στὸ χέρι του
τὴν πάει σ' ἕνα σαράφη,
— Κάλυκῃ, ἐκείνος φώναξε
ποῦ ἔταν πορὰ δὲν κάνει
Κ' ἐρέκαξεν ὁ ποιητῆς
ψιλὴ φωνίτσα βάνει.
— Ἀμάν, γι' ἀντίκα πάρε τὴν
καὶ βάλε τὴν στὸ ράφι.

2.

Ἀνθολογία σ' ἔβαλον
ποιητικὴ νὰ κάνης.
Σοῦ εἶπαν λουλούδια διαλεχτὰ
μὲ προσοχὴ νὰ πάρης
Κ' ἐοῦ, ἀχινούς, ξεράγκαθα
μαζὶ μ' ἀνθὸς τὰ βάνεις.
Καὶ λές : — Ἐγὼ μαι ναυτικός·
δὲν εἶμαι περβολάρης.
Κ' ἔτσι γενήκαν θάλασσα
καὶ τέγγη κ' ἱστορία,
Κι ἄλλα ζιγᾶς τώρα ψιλὰ
νὰ βγάνης ἄλλη μία.

3.

Πολέμῳ, στὰ γεράματα
σ' ἀδίκησεν ἡ Μοῖρα,
Καημένε, πόσα κλάματα
σοῦ στοίχισεν ἡ «Λύρα» !
Δὲ γέλασε τὰ χεῖλι σου
μ' αὐτὴ τὴ φασαρία.
Σ' ἐκλάψανε κ' οἱ φίλοι σου
κι ὅσοι δὲν εἶχαν Μοῖρα
νὰ μπούνε στὸν Παράδεισο
μὲ τὴν Ἀνθολογία
τὶ πήρανε τὴ Λύρα σου
γιὰ τοῦ στραβοῦ τὴ λύρα.
Ὅμως περισσότερο ἔκαμες
νὰ κλάψῃ σὰν τὴ χήρα
τὴν Ἐταιρία ποῦ ἐξόδιασε
παράδες γιά τὴ «Λύρα».

ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΛΕΙΟ

3.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΗ.

Ὁ Θύμης σὰ σκόλας καὶ γύρισε στὸ σπίτι,
ἐξουθενωμένος ἀπὸ τὴ δοκιμασία ποῦ ὑπόφερε καὶ
κτασκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς μαύρης ἐν-
τύπωσης, ποῦ τοῦ εἶχε κάνει ἡ σχολικὴ παράδοσις,
μὲ πρωτόφαντη ἀποφασιστικότητά δῆλωσε στοὺς οἰ-
κειοὺς του πὼς δὲ θὰ ζανακπήσῃ πια στὸ σκο-
λεῖο. Οἱ γονιοὶ ἔμως τοῦ Θύμη, κατὰ τὴ γνωστὴ
συνήθειά δλωνῶ μας, πρῶτα μὲ γλυκύλογα κ' ὑπό-
σκετες κι ἀμοιβές κ' ὕστερα μὲ φοβέρες, μὲ νη-
στετες καὶ ξυλισμοὺς τόνε στέλνανε στὸ σκολεῖο.
Στὰ χαμένα τὸ φτωχὸ παιδί χτυποῦσε τὸ ποδάρι,
στὰ χαμένα πακαλοῦσε τοὺς γονιοὺς του, στὰ
χαμένα φώναζε, ἐκλαίε, μέρα τὴ μέρα ἀδυνατίζε,
συχναρρωστοῦσε. Στὰ χαμένα, χωρὶς νὰ θέλῃ, ψυ-
χόρημα, ἐξωτερικέψε μὲ καθε μέσο τὴν ἐσωτερικὴ
φυσικὴ ἀνάγκη καὶ τὴν ἀκατανίκητη ψυχικὴ τάση,
ποῦ κάθε ζωικὸ ὄντο ἔχει πρὸς τὴ λευτεριά. Τί-
ποτα δὲν κατάφερε. Κι ἅμα εἶδε κι ἀπίσινε τὴν
ἐπιμονὴ τῶ γονιῶν του στὴν ἀμετάβλητη ἀπόφασή
τους, τὸ πήρε γιά μοιραῖο τὸ πρᾶμα. Σὰ νὰ κατὰ-
λαβε πὼς μιά ἀνώτερη δύναμη τοὺς πρόσταζε κι
αὐτοὺς θέλα νὰ στέλνουνε τὸ δύστυχο παιδί τους
στὸ διαφθορετὸ κείνο τῶ νοῦ, τῆς καρδίας καὶ τοῦ
κορμιοῦ. Κι ἀποφάσισε στὸ τέλος μὲ μιὰν ὀδυνηρὴ
ψυχικὴ συντριβὴ νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὴν
παντοδύναμη θέληση τῆς ἀλύγιστης μοίρας.

Κι ἔς μὴ θελήσῃ νὰ πῆ κανένας φιλήσυχος νοι-
κοκέρης πὼς τὸ σκολεῖο μας στὴν ἀρχὴ μονάχα δι-
νει κόπο καὶ πὼς ἀργότερα, ἅμα τὸ παιδί ἀγάλλι
ἀγάλλι συνειθίσει, δὲν τοῦ φαίνεται τίποτα καὶ δὲν
τοῦ παύει καμὶαν πλήξη ἢ πείση. Γιατὶ καὶ μὲν
εἶναι γνωστὴ ἡ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς συνήθειας
κ' ἡ ἀφιλονίκητη ἐπίδρασή της στὴν καθόλου ἀγωγή
τοῦ ἀθρώπου καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ μὴν
παραδέχεται πὼς ἡ «ἐξὸς δευτέρα φύσις» ἢ πιὸ
καλὰ, καθὼς ἔλεγε ὁ Wellington, αἷ συνήθεια
εἶναι δέκα φορές φύσις καὶ πὼς κατὰ τὸν Ἀριστο-
τελῆ (Ἡθ. μεγ. Α' στ' 1186α) ἀπὸ ἦθος ἀπὸ τοῦ
ἔθους ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν, ἡθικὴ γὰρ καλεῖται διὰ

*) Κοίταξε ἀριθμοὺς 350 καὶ 352.

τῆς περ ἕνα γλυκὸ λόγο καὶ νὰ βάλει τὸ χέρι της
μέσα στὸ χέρι του καὶ νὰ στηριχθῆ καὶ νὰ μὴν
πέσει. Ὡ ! πόσο λαχταροῦσε νὰ δεῖ μπροστὰ της
ἕναν ἀνθρώπο καλὸ καὶ τίμιο. Ποῦ νὰ μὴ τὴν πλη-
γώσει καὶ νὰ τὴν λυπηθεῖ.

Ὡ ! πότε νὰ φτάσει ! πότε νὰ φτάσει !..

IX

Ὡς ἀνοίξεν ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς σκοτεινῆς
καμερούλας, ὁ Γοργίας ποῦ εἶτανε ξεπλωμένος στὸ
κρεβάτι, δέχθηκε ἀπάνω του ὅλο τὸ φῶς, ἕνα με-
γάλο, ὠμὸ κῆμα φῶς κ' ἐκλαίσε τ' ἀδυνατισμένα
τοῦ τὰ μάτια καὶ τραβήχτηκε λίγο στὴν ἡτικω-
μένη γωνιά, λές καὶ ντρεπότανε.

Ἡ Χρυσούλα χωρὶς νὰ τὸ θέλει ξεστάθηκε κ'
ἔρριξε λίγο πίσω τὸ κορμί της, σὰ νᾶθελε νὰ φύ-
γει. Τὸ φῶς πεσμένο ἐτσι ἀπότομα ἀπάνω του, τοῦ
ἔδειξε τὴν ἀσκήμια του τώρα, τώρα προπάντων,
ποῦ τοῦ βαθύσκαψε ἡ ἀγρύπνια κ' ἡ ἀδιαθεσία τὰ
μάγουλα καὶ τοῦβγαλε πιδ ὄζω τὰ μικρὰ ματάκια
του, τὰ μενεξεδένια, ποῦ σὰν ξεβλακμένα φαντάζανε
στὸ πολὺ φῶς κ' ἡ μύτη, τώρα ποῦ ἀδυνατίσε,
φανότανε ἀπέραντη.

Ὡς εἶδε τὴ Χρυσούλα, ἀνασηκώθηκε κι ὅλο του
τὸ προσωπάκι γέλασε. Ἐνας βήχας δυνατὸς ἔσεισε
ὅλο του τὸ κορμί.

— Καλημέρα ! Καλημέρα ! Εἶμαι χαρούμενος
σήμερα.

Ἡ φωνὴ του ξεναχάθηκε μέσα στὸ βήχα.

— Μὰ τί ἔχετε ; γιατί εἶστε χλωμῆ ; τί
τρέχει ;

Φώναξε ταραγμένος βλέποντας καλὰ τὸ πρό-
σωπο τῆς Χρυσούλας.

— Τίποτα, τίποτα. Φοβοῦμαι...

— Σὰς πείραξε κανεὶς ; Σὰς εἶπανε τίποτα ;..

— Ὁχι ! ὄχι !

— Τί φοβάστε λοιπόν ;

— Ὁλα, ὅλα, ὅλα ! Δὲν ξέρω. Θέλω νὰ πε-
θάνω. Ἡ ζωὴ παραπολύ βαρύνει ἀπάνω στοὺς ὤ-
μους μου. Δὲν ξέρω. Οἱ ὄμοι μου ἴσως εἶναι παρα-
πολύ ἀδύνατοι καὶ λυγίζουσι καὶ σποῦε.

Ὁ Γοργίας τὴν κύταζε καὶ δὲν ἐνοουσε.

— Μὰ τί σημαίνουν οἱ πόνοι μας μπροστὰ
στὴν ὀμορφιά, Χρυσούλα ; Ἀπὸ ἀγάπης καὶ μίσῃ
πλύνεται καὶ ξεπλένεται ἡ ψυχὴ. Μὰ εἶναι κάποια
ποιήματα καὶ κάποια βουὰ καὶ δῦσε ἡλιῶν καὶ
θάλασσες ποῦ αἰώνια μένουσι καὶ παρηγοροῦνε τὴν

ψυχὴ. Νά, σήμερα ἐγὼ, μὲ ὅλη μου τὴν ἀρρώστια
καὶ μὲ ὅλα μου τὰ χάλικα εἶμαι μεθημένος ἀπὸ τὴν
εὐτυχία.

Ἀπλώσε τὸ χέρι του κ' ἔπιασε ἀπὸ ἕνα τρα-
πεζάκι δίπλα του ἕνα τεύχος περιοδικῶ καὶ τὸ
σίουσε θριαμβευτικᾶ.

— Βλέπετε αὐτό ; Τὸ βλέπετε ; Τώρα μοῦ
τῶφερε ὁ ταχυδρόμος. Ἀνὲ βρῆτε τί ἔχει μέσα !

Ἡ Χρυσούλα εἶχε καθίσει σὲ μιὰ καρέκλα,
κοντὰ στὸ παράθυρο ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα
στὰ χέρια της καὶ σάπαινε.

— Ἐνα τραγοῦδι τῆς Σαπφῶς ! Μήτε ἕνας
μῆνας δὲν εἶναι ποῦ ἀνακαλύφθηκε στοὺς πάπυρους
τῆς Αἰγύπτου !

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Πασι-
χαρος ἔσκυψε καὶ μεσόκλεισε τὰ ματάκια του νὰ
δεῖ τὴν κεραυνόβολη ἐντύπωση ποῦ θάκκενε ἡ ἀγγε-
λία αὐτὴ στὴ Χρυσούλα. Περίμενε νὰ τὴ δεῖ νὰ πε-
ταχτεῖ ἀπάνω, δλοκόκκινη καὶ ν' ἀπλώσει τὰ χέρια
της, νὰ ρηχτεῖ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ περιοδικὸ καὶ νὰ
φωνάζῃ :

— αΤῆς Σαπφῶς ! Τραγοῦδι τῆς Σαπφῶς ! Κά-
νετε γρήγορα ! γρήγορα ! Δώστε μοῦ το. Πεθαίνω
ἀπὸ τὴ λαχτάρα. Τῆς Σαπφῶς !» (Ἀκολουθεῖ)